

סבא

מנוב. נמינוב. נמנופ. נאמינוב... עד היום חברים שלי לא יודעים איך להגות את השם משפחה שלנו כמו שצריך. את האמת, גם אני לא ממש יודע... אני עוד זוכר איך בסיום קורס טייס הקרוז קרא: מתן נאמירוב, בשלב בו הייתי אמור לקבל את הכנפיים. חצי מהמשפחה והחברים לא הבינו שמדובר בי.

אבל למרות שאף אחד לא ממש יודע איך להגיד אותו, כולם מכירים אותו. מגיל צעיר, הבנתי שנמנוב, מסמל משהו מיוחד. בתחרויות השחייה הראשונות שלי, שהגעתי למקפצה ליד חבורה של ילדים גבוהים ממני בראש, אני זוכר מאמנים של קבוצות אחרות ניגשים אלי ואומרים, אה, אז אתה נמנוב? בסוג של התפעלות. ראיתי על הפנים שלהם שהם מבינים שיש להם עסק עם מישהו רציני. הנכד של אדי.

ככה גדלתי, נכד גאה. בקיבוץ, בתחרויות השחיה, בטריאתלונים של אבא, ובאירועי הברידג' שבאנו לראות. השם נמנוב הפך למותג. מקור לגאווה. עד היום רוב החברים שלי מבית הספר ומהצבא קוראים לי... נמנוב (עם י')

סבא, אני לא מכיר את הדורות שלפניך, אבל אתה ללא ספק המייסד של האופן בוא אנשים מתיחסים לשם המשפחה שלנו ולמה שהו מסמל.

להיות "נמנוב" זה דבקות במשימה, זאת הקרבה, זה התמדה וזה הרצון להיות הכי טוב שאפשר. לא משנה באיזה תחום.

סבא, אתה הבסיס, היסודות הכל כך חזקים של המשפחה שלנו. ככה אני זוכר אותך. למרות הבדיחות, ההומור והצחוקים שעשינו ביחד בקיבוץ (ועשינו הרבה), אתה מסמל בשבילי כח רצון, התמדה ונכונות להיות הכי טוב שאני יכול.

אני כל כך גאה, שניתנה לי הזכות ואיתה האחריות, להיות דור ההמשך שלך. של המורשת שלך. של השם שלך. ולדעת שיש כרגע לפחות עוד שני גברים קטנים שימשיכו אחרי. שני הנינים שלך. שלמזלי זכו להכיר אותך. אפילו אם לקצת. .

וחשוב לי שתדע, שאני כבר מזהה אצלם את ה"אש" הפנימית. הרצון להיות הכי טובים..

ואיך לא, הם נמנוב.

אוהב, ותמיד אתגעגע.

מתן.

